

LBRIS

We know
books

AYLIN BLOOM

SALVĂM OAMENII
IUBINDU-I

//bestseller

Chișinău • București

2022

Elogiu adus dragostei

Se aude un bocet. Știm că multă bucurie vine după durere. E frumos când ne facem apariția aici, pe pământ. Venim dintr-un loc tainic, dintr-un laborator al lui Dumnezeu, precreat în pântecul femeii. Miraculos. Nebănuit. Ferit de ochiul uman. Pur.

Suntem creaturi plămădite în păcat. În păcatul setei trupești după un alt trup, din dorința atingerii unui corp dezgolit de patimi, ascunse după voalul întregii omeniri. Cu toții am păcătuit printr-o singură femeie. De atunci, ne iubim vinovați, sub pecetea rușinii, cu dorința de a ne vindeca de această boală, păcatul.

Așteptăm binecuvântarea lui Dumnezeu pentru totdeauna. În fața altarului nu ajungem oricum. Subjugați unui declin al propriei ființe în mizerie, netrebniți, căutăm fața unui Dumnezeu care ne privește cu milă. Căutăm cu disperare validare. În întreaga noastră existență, nu facem decât să căutăm să facem lucrurile astfel încât să ne conducă spre noi. Acolo o să Îl întâlnim pe El. Doar cunoscându-ne pe noi, înțelegându-ne poziția și deșertăciunea, vom înțelege cu Cine avem de-a face. Și nu putem ajunge la o dragoste desăvârșită și independentă de păcat fără El. Nu am fi nimic, nu am însemna nimic, nu am putea face ceva, dacă El nu ar fi permanent în noi. Duhul Lui, care înăbușă natura păcătoasă a omului, e singura noastră șansă. Duhul dragostei, duhul blândeții, duhul bunătații, al mângâierii.

E nevoie de iubire să te naști. Ea e canalul care duce la viață. Dincolo de carnea noastră. Unii au descoperit-o. Nu toți. Alții încă o caută. Iubirea e unica valoare care nu ar trebui să lipsească naturii umane. Rădăcina vieților noastre. Mecanismul de funcționare al sufletului. Oprește timpul în loc. De fapt, doar iubind, atingem eternitatea. Atunci ne contopim cu materia din care suntem

făcuți, cea nevăzută. Atunci simțim totul. Printr-o singură cale. Drumul iubirii. Ea e cheia adevăratei perpetuări. Un haos de lumi îmbrățișate. Har dumnezeiesc. Materie plus iubire. Praf din cer, presărat peste omenire.

Ne naștem triști. Plângem cât venim pe lume. Nici nu știm sigur dacă am vrut să deschidem ochii pentru prima dată. Dar s-a decis. El a vrut ca noi să fim aici. Să trăim frumos și să ne întoarcem înapoi după ce ne-am făcut datoria. Nimeni nu se naște întâmplător. Ne naștem din Dragoste și am fost creați să căutăm acea Dragoste. Datoria noastră este să o găsim și să o ducem cât de departe putem. Să îi croim drumul spre Veșnicie. Prin noi.

Nu există în lume nimic cu care să compari adâncimea pe care o creează intensitatea iubirii. Ea nu împiedică pe nimeni să își trăiască viața, dimpotrivă, îi dă sens și valoare!

Încă din cele mai îndepărtate timpuri, în perioada Crăciunului, Cineva Se năștea pe pământ. Minunea venea pe lume. Steaua de la Bethleem ne vestea sosirea. Într-un grajd de vite, într-o iesle cu paie, pecetluită în pânțele Fecioarei, Salvarea noastră își făcea simțită prezența acolo.

Dincolo de vocile răutăcioase și departe de tradițiile cu care este asociată religia, Adevărul a venit la Viață să ne fie Calea spre Mântuire. Dumnezeu își trimitea Fiul să ne arate o altă Cale de salvare. A trebuit să trăiască printre oameni, să îi privească în boliciunea lor, în ticăloșia, mizeria și nesiguranța lor, ca să trăiască și să înțeleagă ceea ce simte omul.

A venit cu un scop printre noi. Acela de a Se naște în inimile noastre. De a sădi sămânța Dragostei Infinite în noi, în fiecare. De a nu ne lăsa pradă păcatului, patimilor, bolilor și vinovăției. A crescut și a fost nevoie să ducă până la capăt Scopul Suprem al Întrupării. Salvarea noastră. Nu tâlharii L-au prins și I-au bătut piroaie în mâini și în picioare, ci Dragostea L-a ținut acolo, agățat, până la sfârșit. Noi I-am scris acel sfârșit, păcătuind. Și ori de câte ori păcătuim, să ne amintim. Și ori de câte ori ne amintim, să schimbăm ceva. Și ori de câte ori schimbăm, să o facem spre bine. Spre binele celorlalți. Iubirea ne-a salvat. Și suntem datori să îi salvăm și pe alții, iubindu-i.

Dragostea este Viață, ori Viața este Dragoste. Una fără cealaltă nu se poate explica. Dragostea rupe lanțurile fricii, leagă frânghia greșelii și repară ce este stricat. Dragostea trece de granițele Morții, iar noi înșine suntem legătura dintre Viață și Eternitate.

E nevoie de doi oameni care sunt dispuși să lupte unul pentru celălalt o viață întreagă și să se iubească în ciuda a tot ce o să se întâmple de-a lungul timpului. Doi oameni care nu vor să înceteze să creadă unul în celălalt, care nu vor să se oprească din a se respecta și ajuta reciproc. Doi oameni care își doresc să aibă tot timpul din lume doar pentru a se privi și iubi unul pe celălalt. Doi oameni conștienți și devotați Iubirii. Care vor naște o stea, a căror strălucire îi va ghida mereu în viețile lor. Indiferent că vor merge sau nu în continuare pe același drum. Iar dacă vor uita, steaua va continua să strălucească oricât de departe s-ar afla amândoi. Va fi semnul că dragostea rămâne. Dragostea continuă să meargă mai departe. Sămânța care a fost sădită în inimile lor va crește. Va face legătura lor cu veșnicia, mai sfântă decât e. Legătura de sânge și legătura spirituală, care se creează între nou-născut și părinți e cea mai sfântă, care se poate lega după ce părinții și-au jurat înaintea lui Dumnezeu, dragoste eternă.

Când iubim, ne asemănăm cu Dumnezeu. Avem ceva în comun cu Stăpânul cerului. Iubirea dovedită la cruce, de către Fiul Sau, e Dovada Supremă a Dragostei. Ce fel de Dragoste!

E nevoie de curaj să iubim. Că frica există deja în noi. Și curajul nu e opusul ei. Ci dorința și imboldul de care avem nevoie pentru a o depăși. Mi-am depășit multe frici din dorința de a mă depăși din mai multe puncte de vedere. Dacă nu am reușit, cel puțin am încercat. E normal. Creștem și învățăm până la ultima bătaie a inimii.

Suntem cei mai norocoși că ni se oferă șansa la dragoste. Ar fi un mare păcat să abandonăm încercarea noastră la un strop de fericire.

În ceea ce mă privește, de când am simțit conștient ce îți poate oferi dragostea, am stabilit că nu există altceva în viață care să genereze sau declanșeze în mine atâtea stări, atâtea clipe de trezvie¹. Nu m-a resuscitat nimic mai tare decât atunci când am iubit. O

¹ Stare de curățenie sufletească.

spun cu noblețe, nu dezic nimic din ce afirm, cu siguranță dragostea e Cheia cu care se deblochează Omul. E singurul ulei potrivit pentru motorul din noi. Nu doar că ne unge pe suflet, e și balsam vindecător.

În tot răboiul ăsta de viață, în toată deșertăciunea lucrurilor, rămâne cel mai sfânt sentiment care poate schimba și transforma suflete în bine. O pot numi Desăvârșire. Nu știu cum o percep unii și alții, dar eu cred că dragostea e portalul care ne plimbă prin toate dimensiunile timpului. Îl diluează, îl deformează, îl pocește în așa fel încât să îl filtrăm în funcție de cât de profund ne-a atins ea.

Până în momentul de față, consider că dragostea rămâne cea mai puternică armă împotriva a tot ce se poate întâmpla rău. Ne oferă speranța și curajul de care avem nevoie.

În dragoste nu e loc de frică. Mergi înainte așa cum poți. E probabil să ajungi de la cel mai strâns ținut de mână până la a te târi la propriu, de unul singur, în spatele celui alt. Numai din dorința de a-i fi aproape, pentru cât timp mai crezi tu că poți duce.

De-a lungul timpului mi-am dat seama că cea mai grea parte a vieții noastre e să nu simțim iubirea. Dragostea de familie, căldura și deschiderea unora către alții, pentru unii pot fi fatale, dacă lipsesc cu desăvârșire. Zic fatale, nu doar că pot conduce la dorința de a face tot posibilul să nu mai trăiască pe propria lor piele, începând cu perioada copilăriei, ci că pot ucide acea parte din ei care are legătură cu dragostea, acea bucățică în care se mai află o frântură de simțire. Când copilul crește, asemenea florii, crește cu dragoste, bunătate, grijă, blândețe și își dezvoltă spiritul iubirii. Rădăcinile cresc.

Când nu primește iubire, ce se întâmplă? În cazul meu, a fost nevoie să nu fiu iubită ca să pot iubi. A fost nevoie să fiu rănită de fragedă, ca mai apoi să îmi fie greu să mai rănesc pe cineva la rândul meu. Pe cât a fost de dureros să primesc doar firimituri de dragoste, pe-atât de bine mi-a prins în viață. A fost auto-distrugător o perioadă, dar cu timpul am observat că din durere se poate naște artă. Așa am început să scriu. Unii pot ascunde prin picturi, nevoințele sufletești, alții își pot cânta durerile. Mie mi-a fost dat darul de a le povesti. În felul meu.

Cât timp trăim pe pământ, ne putem construi aripi să zburăm de unde am venit. Din Etern. Ne-am născut din dragoste absolută, ne-am născut liberi să iubim. Când o facem, ne asumăm o infinitate de lucruri. De unele nu avem habar la început, altele le aflăm pe parcurs. Și cu cât iubim pe cineva pe parcurs, cu atât mai mult descoperim că ne putem asuma mereu ceva, și încă ceva... Oare o facem din lașitate? Că iubim atât de mult încât putem permite celorlalți să șteargă cu noi pe jos? Apoi, tot pe ei să îi lășăm să ne ridice și să ne dregă sufletul șifonat? Guri și păreri sunt multe.

Părerea mea sinceră e că dragostea nu e o invitație la viață pentru celălalt. Nu. Nu e doar o promisiune făcută înaintea lui Dumnezeu și-a preotului pentru tot timpul de aici, limitat, efemer. Atât de profund, în sufletul meu, rămâne o invitație la veșnicie pentru omul a cărui dragoste abundă, crește, înflorește, se ofilește și răsar din nou. De ce? Pentru că sămânța trebuie să fie sădită atât de adânc încât nicio secetă, nicio furtună ori tsunami, uragan, ciclon sau ploaie de meteori, să nu o poată scoate din noi. Dacă avem grijă de ea, cu siguranță va crește mulți ani, chiar și până la sfârșitul vieții. De roadele muncii noastre, cu siguranță ne vom bucura în Etern. E magie curată. Netrucată. Când doi oameni se iubesc, se rescrie istorie. Războaiele se pot termina. Tot dragostea poate genera blândețea Naturii. Poate opri calamitățile. Poate reface viața. Poate da naștere unei minuni.

Fiți loiali, păstrați în voi nepătata dorință de a iubi cu adevărat un singur om până la sfârșit! Luptați pentru el, oricine ar fi! Nu renunțați! Continuați! Viața are multe de arătat, și parcă luați parte altfel la tot, când țineți pe cineva de mână, nu? Să nu le dați drumul niciodată!

Legământul pe care îl faceți înaintea lui Dumnezeu să fie pentru voi pecetea sfântă și binecuvântarea Supremă de care aveți nevoie pentru a vă consuma viețile. Funia de dragoste să vă țină inimile strâns legate, indiferent de orice alte legături ispititoare.

Feriți-vă dragostea de ochii plini de invidie ai lumii, de privilegiile trufașe ale multora! Nu vă dezbrăcați în fața lor, decât unul pe celălalt de emoții și frici!

IBRIS | We know books

Ne naștem din iubire, trăim iubind și am muri oricând pentru cel iubit. Să vă urmărească întotdeauna dorința de a vedea mai mult în voi, nu în ceilalți! Putem să facem o lume mai bună transformând iubirea într-un mod de viață sănătos. Dragostea ocrotește, observă, corectează, îndrumă, ajută, sprijină și niciodată nu întoarce spatele celuiilalt. E salvare divină.

Numai privind unii spre alții vom reuși să ne oferim sprijinul și șansa la o viață demnă de trăit înaintea unei veșnicii. Dragostea ne educă spiritul libertin care zace în fiecare dintre noi. Ea nu doar că îi dorește binele celuiilalt, ci și încearcă să facă ceva în privința asta. Dragostea nu se sperie și fuge, nu se teme, nu se înfurie, nu atacă. Nu înșală, nu face rău celuiilalt, nu rănește în vreun fel. Oare când vom înțelege că doar iubind, vom reuși? Fără dragoste suntem pierduți complet. Ea e nemărginită, la fel ca Eternitatea. Asta au în comun. Dragostea nu scade, nu seacă, nu se topește când e cald, nu îngheață în frigul cel mai aspru. E instrumentul de care cu toții avem nevoie să ne trăim viețile. Plăcerile sunt finite, dar cele mai reale și mai adevărate stări nu le poți încerca decât găsind iubirea și trăind-o. Cu totul.

Ne naștem din dragoste, am fost răscumpărați din ghearele păcatului prin dragoste, și ar fi păcat să nu murim copleșiți de ea. Iubirea ar trebui să fie un mod de viață. Hrană indispensabilă sufletului. Să o lăsăm să ne cotopească firea și să circule prin noi cum circulă sângele prin vene. Să nu existe sfârșit! Dacă ne-am iubi mai mult, cu siguranță lumea ar fi un loc mai bun de trăit.

Prin iubire, vindecăm și învățăm să ne iertăm atât pe noi cât și pe alții. Dragostea e singura resursă din Cer și de pe Pământ care nu se termină niciodată. Și lumea are nevoie mai mult ca oricând de ea!

Dragostea lui Dumnezeu față de noi, oamenii, întrece limitele oricărui intelect, depășește granițele timpului și nu există nimic pe acest pământ care să o măsoare în intensitatea și durata ei. Acest fel de dragoste a coborât Cerul pe Pământ și le-a unit, creându-ne treaptă cu treaptă, scara spre El.

Învățați să iubiți cu adevărat!

Copilăria – cel mai mare dor al vieții

Copilăria este leagănul întregii existențe. Ori de câte ori te pierzi, cititorule, adu-ți aminte că în sufletul tău, copilul din tine nu a crescut niciodată. Și de câte ori vei vrea să resimți acel gust al copilăriei, dulce ca mierea, caută în tine și trezește-l. Probabil doarme. Ori e posibil să-l fi obosit cu treburi de adult.

Copilăria a rămas și va rămâne pentru toți cea mai regretată perioadă din viață. Un univers magic și neînțeles de cei mari. Un târâm vrăjit al poveștilor și personajelor, care ne-au devenit cei mai buni prieteni. O lume unde răul nu avea ce să caute, în care zânele, prinții și prințesele erau exemplele noastre de urmat, unde, gustul, pipăitul, văzul și auzul ne conduceau spre cele mai sincere și tari senzații. Nimic nu durea. Doar loviturile din genunchi. Și nici alea pentru mult timp. De fapt, atunci timpul nu avea măsură. Totul era un tot.

Nimeni, în afară de mama care te striga la masă, nu te putea grăbi. Copiii nu se grăbesc când sunt ocupați să fie fericiți și implicați trup și suflet în treburile lor. Ei le bibilesc așa cum le dictează sufletul și imaginația. Au răbdare mai multă decât oamenii. Ei descoperă totul în nimic. Și au credință în ceea ce simt.

Îmi amintesc cu nostalgie de ulițele pline de râsete de copii, de săniuțele târâte iarna printre troiene. Cu obraji roșii și mâinile reci stăteam ore-n șir la joacă. Parcă timpul nici nu exista. Ne aflam într-o continuă euforie.

Când eram mică, indiferent de ce se petrecea în jurul meu, locul meu preferat rămânea grădina din spatele casei. O întindere mare, verde, cu flori frumoase, de unde puteam privi cerul. Câte răsărituri care îmi tăiau respirația nu am privit și câte sentimente nu s-au stins în mine o dată cu apusul soarelui! Ni-

ciodată nu mă săturam de întinderea albastră pictată cu nori în toate formele.

În fiecare zi, cerul părea că spune povești scrise de Creatorul acestei lumi, povești pe care nu orice ochi le vede... dacă nu știe cum să le privească. Pe Dumnezeu L-am întâlnit în suferință. În inocență și într-un infinit copilăresc. În durere și copleșire. În necunoaștere și neînțelegere. Acolo L-am văzut prima oară. Nu știam cine e și ce vrea de la mine, de unde vine și ce poate face. Dar L-am plăcut. Era prietenos. Când mă durea ceva, pacea Lui îmi acoperea orice rană. În inima mea L-am găsit pe Dumnezeu.

Magia întâlnirii noastre încă dăinuie și acum, după ani și ani. Mă tulbură, mă regăsește și mă schimbă, dar nu mă părăsește niciodată. Și chiar așa e. Pacea, liniștea, dragostea, răbdarea, credința lină și existența miracolelor mi le-a adus în dar. Și nu a vrut nimic în schimb de la mine, decât să locuiesc în inima mea. Și L-am lăsat să stea. Și azi e acolo.

Mi-a păzit inima și a avut grijă de ea de fiecare dată când a fost rănită, folosită sau respinsă și abandonată. Și a fost de multe ori. El a știut ce am avut nevoie, eu nu. Cu siguranță mă știe mai bine decât mă știu eu. Când toți ceilalți m-au părăsit și m-au aruncat în întunericul durerii și deznădejzii, nimeni nu m-a mai vrut, m-a strâns în brațele Lui atotcuprinzătoare, punând fiecare buchiță din inimă la loc. Și o făcea cu multă dibăcie și delicatețe. Dumnezeu a fost Doctorul inimii mele. De mână cu El m-am simțit și mă simt puternică. Știam că orice s-ar întâmpla, nimic nu a fost și nu va fi la voia întâmplării și că toate sunt calculate și măsurate de El.

Chiar eram mereu fericită în prezența lui Dumnezeu. Îl simțeam atât de aproape de mine. Îl vedeam în florile din jurul meu. În pomii înfloriți. Îl simțeam în fiecare pală de vânt ce se izbea de pielea mea și care se spulbera ca cenușa în aer, după ce îmi lovea obrazul.

Cu toată fragilitatea, inocența, puritatea și bunătatea unui copil vedeam lumea și tot ce mă înconjură. Îmi plăcea să petrec timp jucându-mă de una singură. Dar îmi plăcea la nebunie să fiu alături și de ceilalți copii afară. Totul era simplu și ușor de împlinit.

Bunica mea țesea tărâmurii când îmi spunea povești, și cu ajutorul imaginației mele, prindeau culoare. Datorită purității și credinței care îmi umplea pe zi ce trecea sufletul și întreaga inimă. Zânele și zmeii aveau puteri magice pentru a putea ajuta prințesele să nu fie rănite și prinții să învingă răul pentru totdeauna, ca să poată petrece fericiți până la adânci bătrâneți.

În inima unui copil zac comori neasemuit de scumpe, daruri precum nestematele. Din sufletul lui izvorăsc râuri de bunătate, credința se înalță precum vârful unui munte. Prin ochii unui copil poți cuceri lumea. O poți privi și o poți cunoaște în plinătatea ei, așa cum Dumnezeu a creat-o. Din iubire. Totul e frumos în viața unui copil, unde eroii sunt părinții lui și arma lor supremă rămâne Dragostea.

Atunci nu înțelegeam dragostea, nu știam ce înseamnă ea și ce putere are. Dragostea, mi-a spus bunica, are mai mulți prieteni care o ajută: credința, nădejdea, încrederea, speranța, lumina, sacrificiul. Și îmi doream, de ce nu, să devină și prietenii mei, dacă dragostea făcea parte din mine, din natura mea, ca simplă creație, ca un copil al unui Tată desăvârșit în Dragoste.

Să zicem că cea dintâi lecție pe care viața a ales-o să mă învețe la o vârstă destul de fragedă, a fost și prima lovitură care a avut loc în universul copilăriei. Dispariția unuia dintre eroii vieții mele. Tata. S-a furișat din lumea mea, din căminul nostru, ca un adevărat hoț și a lovit cu buzduganul, ca un răufăcător, unul dintre pereții pecetluiți cu dragoste și credință ai cetății inimii mele. Cetate, unde păstram pentru fiecare câte ceva. Pentru mama mea, căldura sufletului meu și dragostea mea, pentru tatăl meu puterea, curajul de care avea nevoie un erou adevărat, și dragoste cât încăpea. Pentru sora mea, încrederea, speranța și sacrificiul.

Credeam în cetatea mea. M-a ajutat să o pun pe picioare cel mai bun prieten, Dragostea. Dar lovitura unui buzdugan mi-a zguduit lăcașul și pereții cetății inimii mele s-au surpat deodată. Puterea unui tată se zărea în ruinele lăsate în urmă. Pereții zidiți cu încredere și ridicați cu funii de dragoste, erau doar niște bucăți de beton aruncate și risipite peste tot în jur. Ruine. Când am privit în față, soldatul dispăruse. A provocat daune, a lăsat în urmă nu-

mai nenorociri. Nu am putut lupta. Eram doar un copil. Și copiii sunt fragili și devin slabi când fac cunoștință cu dezamăgirea.

În negura nopții, prin fumul cenușiu, sub un cer plin de stele, priveam un soldătel cu capul plecat, învins, nechemat la luptă. Victime colaterale: o prea frumoasă femeie, cu titlul de mamă, care stătea în spatele soldătelului, cu lacrimile ca diamantele, arzându-i parcă obrajii îmbujorați, și o fetiță frumușică cu ochii albaștri și senini ca cerul nopții, așezată pe o piatră rece, prea puțin rece în comparație cu frigul ce pătrundea printre rămășițele cetății.

Cu doar o zi în urmă totul fusese așezat la locul lui. Cetatea strălucea și păsărelele ciripeau sunete de veselie. Părea un loc de povești. Culorile în care totul era aranjat, erau aprinse, parcă însuflețite. Îmbrăcau totul așa cum se cuvenea. Era liniște și armonie peste tot în jurul nostru. Dar ca-n orice poveste, unde minunea nu ținea mai mult decât trei zile, cetatea era zguduită din temelii. Și nu de o persoană oarecare, sau de vreun slujitor din curtea cetății, ci chiar de unul dintre cei mai de seamă conducători ai lăcașului. Era un loc sfânt, păstrat și îngrijit cu credință și ardoare. S-a terminat cât ai clipi din ochi.

Am auzit pe mulți spunând că nimic nu este pentru totdeauna. Nici lacrimile, nici durerea, nici suferința, nici fericirea. Chiar și așa, după tot ce se-ntâmplase, parcă nimic nu mai era la fel. Îmi pierduesem orientarea, scopul și destinația. Nu mai aveam în ce să cred.

Timpul trecea o dată cu noi... Am înțeles că trebuia să merg mai departe, să-mi iau inima în palme, să am grijă ca de cel mai de preț lucru pe care îl aveam, ca de un diamant neșlefuit. Că nu mai era timp de privit în urmă, parcă nici putere și nici dorință să mai întorc capul peste umăr și să privesc cum tot ce fusese frumos odată, devenea ceva ce îmi pricinuia durere.

Străini, care cu timpul deveneau "oamenii noștri" și locuri în care totul ți se părea sinistru și îți inspira frică, deveneau o dată cu trecerea timpului "acasă", chiar dacă nu le puteai simți aproape de sufletul tău. Și nu de ciudă, că în locul care putea fi al tău sunt alți oameni, și nu de teamă, că dacă îți întorci privirea o să te doară ceva în interiorul tău, ci doar din simplul fapt că înapoi mai fuse-